

Paa en Gang saae hun, at Faderen var bleven bleg. Han var stoppet op midt i en Sætning og sad med sammenbidte Tænder og gned sig over det ene Ben, mens han sagte klagede sig.

Hun sprang forskrækket op.

»Er du syg, Far?«

Hendes Udbrud kaldte Søsteren og den gamle Tante til fra Dagligstuen ved Siden af. Ogsaa Friherren havde rejst sig.

Hr. Søholm var nu ganske hvid i Ansigtet og vaanedede sig ynkeligt.

»Bring mig i Seng! . . . Hurtigt! Kald paa Rasmussen!«

Med Støtte af Husets Tjener og ledsaget af Svigersønnen blev han ført op ad Trappen til Soveværelserne. Undervejs stønnede han højt, og pludselig genlød Huset af dyriske Smertensbrøl.

Der blev straks tændt op under en Vogn for at skaffe Hjælp, og da Jerve var den nærmeste By, hvor der boede en Læge, blev det Doktor Gaardbo, der hentedes.

Mens man ventede paa ham, sad de opskræmte Damer inde i Dagligstuens grelle elektriske Maskinlys og rystede af Kulde og Uhygge. Tanten, den gamle Frøken Søholm, havde indhyllet sig i et stort Sjæl. Med spidsede Øren lyttede hun til Broderens ganske ubeherskede Jammerhyl, der stadig lød ned til dem gennem